

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archiepiscopale Sibiu, strada Măcelarilor 47.
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 43.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rîndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Contraste ?

„Magyar Polgár” din Cluj este așa de afabil încât din abundența creierilor dlor colaboratori ai săi ne face onoarea în unul din nr-ii sei mai recenți a ne cualifica pe noi și pe Românii de dincoace, comparîndune cu cei de dincolo de Carpați.

Ca se aibă și publicul nostru ocașiune a cunoaște tonul de „bunacuvîință” al „cavalerescului” diariu din Cluj vom spune, că din incidentul excursiunei literaților și erudiților maghiari în România, s'a demis, după ce ne dăscălise într-o notiță plină de „bunacuvîință”, și la un articulaș de fond. Lăsăm dar la o parte notița, căci pentru a cunoaște „înțelepciunea” ajunge de multe-ori un cuvîntel „chibzuit”. Și „M. P.” e maister în d'al de aceste.

Articulașul află că Românii din România sînt cu totul altfel de oameni, nu ca cei de aici. Ei, adevărat Românii din România, judecă cu totul altfel lucrurile din Ungaria, de cum judecă cesti de aici. „Mintosul” diariu află, negreșit, și cauza. Cetitorii noștri vor crede că necunoașterea referințelor noastre de aici și prea multele ocupațiuni cu afacerile lor va fi cauza de Românii din România judecă altfel referințele noastre. Se înșeală dacă cred așa. Causa, și aceasta trebuie se-o credem, pentru că „Magyar Polgár” e scris de oameni cu minte, cauza este că Românii din România „privesc mai cu sînge rece lucrurile din Ungaria”. Românii de dincoace nu pot privi astfel lucrurile din mai multe cauze „M. P.” le și spune.

„Magyar Polgár,” în adîncă sa pîrîndere, a aflat că inteligența română din Ungaria, și care scrie în diare „e lipsită de creieri,” „în căpaținele (koponya) lor nu este de cât apă leșiatică” și ca urmare firească, nici cunoștințe pozitive și sistematice nu pot să și agonisească, ci eac'asa, știu și ei, de ici de colea, câte ceva și

apoi fragmentele aceste de cunoștințe, adevărat sterpăturile de cunoștințe, le îndrugă mereu în variante. Românii din Ungaria, sau mai bine inteligența lor, e o adunătură de proletari și de aceea nu 's mulțămîți cu nimica.

Eată oamenii cari știu bună cuviință cum scriu de ales, de frumos, de îndoișitoriu, pare că 'ți vine se fugi cu articolul în buzunariu s'el cetesci în loc de toast la vre-unul din bancheturile excursiunei. Dar aceasta numai așa în parantesă.

A aflat totuși inteligentul și cu știință sistematică-positivă investitul „Magyar Polgár” și un român în Transilvania cu avere de 300,000 fl. Dar, păcatele lui, nu știe nici ceti nici scrie; cu toate aceste „M. P.” ne asigură, și cine se se îndoiască! — că e patriot bun. El nu face la pui de om-ungur nimica. Din contră el spune „agitatorilor inteligenți”, se înțelege români, cari au umblat s'el câștige, că Ungurii sînt oameni cum se cade; el, adevărat românul cu avere, ne asigură „M. P.”, nu găsește la Unguri alte scăderi decît că sînt „economi slabi, risipitori de avere,” căci el „toate moșile câte le are „le-au cumpărat dela Unguri”, așa dară ce se se amestece el în certe cu Ungurii dela cari s'a îmbogățit.

„M. P.” ar dori se fie mulți români de aceștia. O fi!

Toate aceste și altele ca aceste le spune articulașul de fond al diariului „Magy. P.” în ton de catedră. Românii și cei de aici și, dacă vor avè lipsă, și cei din România, pot învăța mult, foarte mult dintrînsul.

Ce au dis „Pesti Napló” despre noi, știu cetitorii.

Ar mai fi de lipsă, și dacă am dispune de timp de ajuns, am spune și ce dic alte foi maghiare despre noi Românii „cei fără creieri”. Atăta mai adaugem, că „Egyetértés” încheie o notiță a sa privitoare la articolul nostru din Nr. 74 al „Tel. Rom.” dîcînd, că cei din România nu se vor uita în gura noastră.

Cînd vorbesc atăți înțelepți, acei „fără creieri” trebuie se tacă.

Mulțămînd atît lui „M. P.” cît și celorlalte diare maghiare pentru „binevoitoarea” lor condescendență, credem a nu face eară vre-o „neghiobie”, reproducînd o voce diaristică, nu de ale noastre de ale „descreșterilor” „proștilor” și „proletarilor, ci de ale acelor ce judecă cu sînge rece referințele din Ungaria, și mai adaugem: cu cunoștință de cauză.

Noi găsim că sînt *contraste* cele dișe de „Magyar Polgár et comp. și cele de vocea diaristică. Ei, dar prelegera academică a „prețiosului” „M. P.” ne provoacă înodeli dacă judecăm noi lucrul bine s'au rău și așa fără de a mai lungi multă vorbă, punem înaintea cetitorilor vocea cea cu „sînge rece.”

Eată-o:

O excursiune ungurească în România.

Sub titlul acesta scrie „Rom. Lib.” următoarele:

„Căți-va frunțași de ai ungarilor, între cari archiepiscopul Haynald, publicistul Jokay, redactorul Falk, ar avea de gînd se facă — cum am anunțat ieri, o excursiune în țeara noastră. Scopul lor ar fi de a lega cu noi „relații literare.”

„Mărturisim, că lucrul ni se pare puțin probabil: nu faptul excursiunei, ci scopul, care i se atribuie. Ni se pare improbabil, căci între națiuni, cari se urăsc și se persecută de moarte, nu sînt cu puțină conexiuni intime de nici un fel.

„Relațiuni literare”? — Între Francezi și Nemți, cu toate că de asemenea se urăsc de moarte, s'ar mai putea închipui. Neamțul și Francezul fac știință obiectivă. Ura de rasă nu desfigurează la ei — cel puțin în cestiunile de fond — nici istoria, nici literatura unuia sau altuia.

Dar Ungurii? Ei pun la carantină toată istoria noastră națională. După dîșii noi sîntem în aceste țeri nesce venetici, cari am găsit întrîsele ca stăpîni poporul unguresc; după dîșii Mircea și Vlad, Stefan și Rareș, erau nesce vasali ai coroa-

nei unguresci, ear Mihai Viteazul un bandit, care a spoliat căți va ani câmpiile Ardealului până 'și a primit pedeapsa meritată; după dîșii statul nostru independent de astăzi nu e decît arena amfiteatrului unguresc, în care cu timpul rassa ungurească trebuie se joace după plac, ear Românii de peste munți nesce organisme brute, fără drepturi de existență, fără pretenții de viitor, menite a umplea lacunele împotriviții rasei domnitoare; cît pentru limba noastră în fine, un idiom nemernic desprețuit și ignorat cînd îl vorbesce boerul României la băile din Ardeal și Bănat, afurisit și eliminat din vieața publică și din scoalele fraților de peste munți.

„Aceste tese, aceste principii, aceste sentimente și minciuni, se profesază în toate cărțile, în toată vieața publică și privată a poporului unguresc. Haynald, Jokay, Max Falk, sînt corifeii, sînt susținătorii acestei direcții și atitudini a poporului unguresc față de noi.

„Ce vreau dar dîșii cu noi? Vreau o apropiere cătră un chip de vedere mai just, mai vrednic? Vreau aceasta? Dacă o vreau, nu se adreseze cătră noi. Poporul românesc are în aceasta materie dincolo de munți reprezentanți mai pricepuți, mai competenți. Înțelegerea și împăcarea cu ei va fi înțelegerea și împăcarea cu noi. Pe de-asupra lor nu vom da nici odată mîna noastră poporului unguresc.

„Literatura noastră peste munți a fost ucisă de Unguri, încă în fașie. Toate cărțile românesce, cari îndrăsniau se afirme alta, decît ce cuprindea catechismul politic și literar al dlor Haynald, Jokay, Falk, etc. au fost confiscate, oprite din comerțul public, interdișe în școală, și dacă ar fi adi obiceiul rugului ar fi fost arse pe rug. Jumătate din rădăcinile arborelui literaturii noastre naționale le-au scos din pămînt, bunii noștri vecini; jumătate din ramurile lui, de abia înverzite, ei le-au rupt și le-au aruncat în foc.

„Și oamenii acestia vreau se lege cu noi „relații literare”? Și poate sub masca lor se bată la porțile Capitolului român!

„Să numai glumim.

„Excursiunea acestor Unguri interesanți nouă ni se pare un felu de sport. De cînd

FOIȚA.

Alecsandria.

Cei mai mulți călători ajungînd în Alecsandria sînt frapați de caracterul ei cu totul modern și de puțină întindere a cetății odată așa vestite. De aceea ei umplu mai multe pagini ale jurnalului lor cu reflecțiuni în privința schimbării lucrurilor pămîntesci și a revoluțiunilor destructive, care au dîrîmat templuri, palaturi și biblioteci, ca se clădească în locul lor case europene moderne de un gust nehotărît. Adevărat, pentru astfel de reflecțiuni anevoie se mai poate afla un subiect mai bun, decît cetatea aceasta, cine cam cunoaște istoria și filosofia, arta și politica, vîdînd Alecsandria, numai decît 'și aduce aminte de Alecsandru, Ammoniu, Porphy, Amru, Omar — ba și de Cleopatra și Antoniu. Așa dară eată ce s'a făcut cetatea care în vechime se socotia de a fi cea

mai frumoasă din lume! Admirabilă era încă în timpul acela, în care Amru a adus armata sa învingătoare întrînsa. „Eu am învins cetatea occidentului,” scriea lui Omar, „și nu pot enumăra, câte cuprinde cîștigtoarea de zid. Cetatea are patru mii de scalde și dousprezece mii de neguțători de legumi, patru mii de jidani, ce plătesc tribut, patru mii de musicanți și măscărici...”

„Utile dulci!” Erau așa dară tocmai atăți jidani, cari plăteau tribut căți musicanți și măscărici cari ajutau de a l mîncă. De atunci încoace s'au schimbat lucrurile foarte. Astăzi numai plătesc jidanii nimic — dacă sînt Europeni ori dacă stau sub protecțiunea unui consulat european. De aceea a și scădînt numărul și importanța musicanților și a măscăricilor foarte tare.

Amru știe din ce motive admiră Alecsandria; el cu mare nevoie a fost eucerit o și mai că era s'și peardă viața cu ocașiunea aceasta. La o năvălire asupra cetății el cu adjutantul său Mustemehben-Mokhallad și cu li-

bertinul (scavul seu eliberat) Querdan cădura în mîinile inamicului. Patriciul cetății îi chemă pe toți trei înaintea lui. „Voi sînteți prinșii mei”, dișe patriciul, „spuneți ce vreți dela noi și din ce cauză purtați rășboiu în contra noastră?”

Amru, mahomedan sumet și cerbicos cum era, respunse: „Noi vrem ori se vî lăsați de legea noastră și se vî faceți muhamedani, ori se ne plătiți tribut, și nu vom înceta de a ne lupta până cînd voia lui dîșeu va fi împlinită.”

Amru era om viteaz dar nesocotit. Grecii, cari nu șcieau, cine era prinșii lor, după vorbele acestora îndrășnește, pricepură că n'au a face cu soldați de rînd — „omul acesta” — dișe patriciul cătră armații săi — trebuie se fie un conducătoriu din armata musulmană; tăiații capul! Dară Querdan șcia bine grecesce; el pricepu ordinul patriciului. Resolul la moment se răpede la Amru și trăgîndui vreo câteva palmi i strigă? „Ce stai tu de a vorbi; Tu, unul din cei mai de rînd din armata noastră, te încumeți a vorbi despre

intențiunile conducătorilor noștri? Taci și las se vorbească aceia, care 's mai mari decît tine!”

Patriciul vîdînd aceasta credea că s'a înșelat în părerea sa, în privința rangului lui Amru, și luă ordinul seu îndărăt. — Acum veni rîndul se vorbească Mustemeh. — „Conducătoriu nostru”, dișe el, e gata de a se retrage, dară mai înainte vrea se se sfătuiască cu conducătorii diferitelor oștiri, ca se se ficseze condițiile retragerii. Noi îi vom raporta, cu cătă umanitate ne ați tratat și lucrul acesta negreșit va îndrepta hotărîrile sale spre bine.”

Patriciul intră în cursă; dade lui Amru și soților sei libertatea, și aceștia se reîntoarșeră învingători în cetatea pre care a fost părăsit-o prinșii.

Amru cu drept numia Alecsandria „cetatea occidentului.” Civilizațiunea greacă, mama culturii occidentale mai străluci aci încă odată în lumina ei încântătoare. Arabii au fost ereșit civilizațiunea aceasta și cu brațele armatei lor învingătoare au fost transplăntat-o până în inima Spaniei. Dară

cu recepțiunile dela Sinaia și cu căsătoriile mestecate, — excursiunile în România au ajuns, pentru Unguri la modă, un felu de sport, care nu le cere nici un risc dar i compensează cu profusiune. Oamenii aceștia au început se găsească în România mâni, cari se le strînga pe ale lor și oameni, cari se dea din umeri, când conversația atinge din întemplant pe „păcătoșul” de peste munți. La Sinaia petreceri împregiurul tronului, vînători și o odihnă cerească în umbrele pădurilor, — la București primiri „politicoase”, purtări dela o raritate la alta, mese bune și între păhare concesiuni antinaționale făcute cu cea mai mare ușurință, sînt în adevăr detaliile de drum cele mai prețioase și mai atrăgătoare ce pot alcătui excursiunile unor oameni, cari aiurea ’nu pot trece nici de „celebritați” nici de figuri interesante.

„Drum bun și petrecere bună. Națiunea nu vede, nu aude. Ea rămâne în ceea ce știe și cea ce simte.

„Acum câteva detalii despre membrii misiunii.

„Haynald a fost dintru început episcop al diecezei catolice din Ardeal. A făcut mult rău Românilor de peste munți. Întrebați-i numai!

„Iokay, jidan maghiarisat, romanțierul și puclicistul lor cel mai mare, are câteva scrieri în cari Românii sînt luați ca tipuri de prostie sau de tâlhari. Diarul seu „Hon” înregistrează cu bucurie toate măsurile ce se iau pentru desnaționalizarea Românilor de peste munți și nu găsește termeni destul de aspri, cu cari se osândească cea mai mică mișcare de independență a regatului românesc.

„Până astăzi, acest diar unguresc ne numește „Oláh!” — Pe „Român” nu ’l admite.

„Max Falk, jidov pocit, prototipul Jidovilor din Ungaria, — ne arunca acum 5 ani în diarul seu „Pester Lloyd” toată armata în Dunăre cu două companii unguresci; de atunci încoace a roscolit fără ca să ’l sece întreg vocabulariul înjurăturilor spre a plăsmui câte un articol de fond în privirea României.

„Pulsky Ferencz, directorul muzeului din Pesta, muzeu îmbogățit în deosebi cu antichități romane răpite dela țerani români, cari le au găsit — e de origine polona. — În patruzeci și opt a făcut parte din guvernul revoluționar unguresc, care decretase stîrpirea tuturor Românilor.

Revista politică.

Sibiu, în 9 Iulie.

Împăratul Germaniei Wilhelm și principele de coroană al Germaniei petrec pe pămîntul austriac. Cel dintău la Gastein, cel din urmă în Tirol, de unde va merge mai departe în Elveția. Deși visitele aceste se repetesc regulat de un șir de ani, tot se aduc în combinațiuni politice, prin care se

constată alianța între puterile Austro-Ugariei și Germaniei.

„Nordd. Allg. Ztg.” și împreună cu aceasta toate oficiasele germăne condamnă politica engleză în Egipt. „Köln. Ztg.” prorocesc, că Bismarck va eși din atitudine sa pasivă numai când va ave a se aduce o decisiune definitivă asupra sorței Egiptului.

Germania ține în evidență și cele ce se petrec în Rusia, mai cu seamă în provinciile baltice. De luni întregi „N. A. Ztg.” polemizează foarte aspru contra direcțiunei panslaviste a politicei rusesci. Într’un articol privitoriu la universitatea germăna din Dorpat, care e amenințată de rusificare, dăce foaia lui Bismarck, că Rusia cu tendențele ei e o putere barbară și destructoare de cultură..., că ea, Rusia își pune însuși lațul, pentru că după o lege inevitabilă destructorii culturei sînt totdeauna sinucigătorii lor proprii. Limbajul organului cancelariului e aspru și pune pe gânduri.

Camera franceză a votat creditul de 7 milioane pentru înarmare cu mare majoritate. Numai încape în doială că va coopera cu Euglitera în Egipt.

Ministeriul francez era pe aci să demisioneze. Sciri de tot proaspete spun, că ministeriul nu demisionează.

Crisa egipteană.

Conferența din Constantinopole asteaptă de mult, după multe ursorii, răspunsul Porții, dacă voesce se întrevină în Egipt spre a restaura ordinea. Răspunsul, deși Poarta e foarte aproape de conferență și conferența de Poată, nu mai sosesc. Ministrii turcesci sînt într’uniți mereu în consiliu, desbat asupra răspunsului, dar nu ajung la nici o hotărîre. Conferența de altă parte tot amenință că dacă Poarta nu voesce se întrevină va însărcina cu misiunea aceasta pe alte puteri, dar nici ea, se vede nu află lucru urgent de a hotărî odată. Poarta telegrafează trimisului seu Derviș pașă să vină acasă. Acesta pleacă și pe drum cătră casă îl ajunge o telegramă să se întoarcă în Egipt. Confusiune totală. Din toate aceste urmează, că numai Europenii sînt de vină dacă mai stau în Egipt și asteaptă săi macelească Egiptenii.

Întreaceia la Paris s’au hotărît în cameră un credit a cărui scop este întrevinerea Francesilor împreună cu Englezii în Egipt.

Până se vină Francezii ca se coopereze cu Englezii, Arabi pașă adună trupele risipite egiptene, adună Beduini și se întărește în pozițiunea ce a ocupat în dosul Alexandriei, despre

care pozițiune Englezii cari au făcut o recunoaștere, raportează că pozițiunea lui Arabi este foarte tare. Arabi pașă pune pedeci proviantărei Alăxandriei de pe uscat și are de gând se recucerească Alexandria. Spre sfîrșitul acesta în moșeele din Cairo se cetelesc proclamațiuni de a le unui șeic Ilagi Assad Effendi. Proclamațiunile sînt cetite de derviși înaintea mulțimei și pe strade și mulțimea le primesce aplaudând.

Este neexplicabilă atitudinea Chedivului. Arabi-pașă emite acte publice în numele Chedivului. Chedivul de altă parte îl declară de rebel, dar nu cetează ai trimite decretul, sub cuvînt, că dacă va publica sentența asupra lui va face stricăciune mai multă, și adună împregiurul său persoane cari consimt cu Arabi-pașă.

Scirile despre măcelurile din Tanta și Cafrezayat se constată. În Cairo poliția face tot ca să susțină ordinea, însă Europenii cu toate aceste sînt nelinisiți și îngrijați de viața și de averea lor. Sciri mai proaspete din Ismailia spun, că acolo băjbăe de Nemți, Unguri, Austriaci și Italiani fugiți din Cairo. Comunicațiunea pe drumul de ter la Cairo este întreruptă.

Când era se încheem revista aceasta primim diarele cu telegrama următoare:

„Times” află că guvernul britanic silit de indoeile Porții a ajuns la conclusiunea, că Poarta refuză în faptă invitarea conferenței, din care cauză a dispus (gouv. engl.) în mod hotărît înarmarea și espedarea unui corp britanic în Egipt.

Adunarea alegătorilor partidei populare germăne.

Viena 5/17 Iulie.

Prima emanațiune a partidei populare germăne, convocate pe ziua de ieri înainte de ameați în sala reuniunei de cîntări, s’a prefăcut în o improasantă adunare electivă bine cercetată, în care a domnit însuflețire neobicinuită. Cuvîntările lui Fischhof și Walterskirchen au făcut mare efect.

Cu toate că căldura în sală era grozavă, totuși nu era loc gol în ea, logele, parterul și galeria erau îndesate de oameni. Erau mulți membrii din municipiul orașului Vienei, cei mai de căpetenie cetățeni din toate suburbiile, reprezentanții orașelor Graz și Tropa, deputații senatului imperial Otto Hausner, Dr. Kronawetter și Wolski. Vre o 50 de arangiatori ornați cu cocarde negru-roșu-galbine se năsuiau a susține ordinea. Se înțelege că și partida națională germăna s’a îngrijit ca cu această ocaziune se poată face opoziție. Mai mulți mem-

brii din această partidă erau deja în sală, asemenea mai mulți studenți aparținători acestei partide erau de față ocupând loc în primele bănci. Acești domni se sileau ași atrage atențiunea publicului încă dela început prin purtări provocatoare și incidente tumultuoase. Între altele se împărțiau unele estrase din o epistolă a lui Hans Kudlich, îndreptată asupra partidei populare.

Pășirei turbulente a acestei partide este a se mulțami că adunarea a rămas fără rezultat, și a trebuit să se disoalve, căci cătră 12 oare începură a sbiera și a face sgomot, încât era peste puțină a se mai continua desbaterea, și presidentul neisbutind a mai susține ordinea, se vedu silit a închide ședința.

Cătră 10 oare convocatoriul adunării consiliarul Kreuzig a pășit pe tribună însoțit de Fischhof. La vederea lor aplausele se păreau a nu mai ave sfîrșit. Partida opozițională și-a încercat norocul și acum, însă n’a isbutit. Convocatoriul salută pe întemeiatorii partidei naționale germăne, Dr. Adolf Fischhof (Aplause sgomotoase) deputatul Baronul Walterskirchen (aplaude — strigări: Se trăiască Austria!) asemenea pe alegătorii adunați în mare număr, și și exprimă speranța că probatul tact al poporațiunei din Viena va face posibilă susținerea ordinei și a liniscei, ca adunarea săși termine lucrările sale. Cetește programa partidei naționale germ. comunicată deja de „Morgen Post” și pășesc la constituirea biroului.

Arhitectul Wilhelm Tränkl propune de president pe Dl. Dr. Iuliu cav. de Newald, și de substituți pe consiliarul Kreuzig și Dr. Lothar Johanny. Doi domni anume Dr. Fetzner și Trauenberger se însinuă la cuvînt. După o lungă și tumultuoasă scenă se decide cu mare majoritate a nu se face desbatere asupra alegerii presidiului. (Strigări sgomotoase contraprobă!) Se primesc contraproba și vre-o 120—150 ridică mâinile, ceea ce provoacă mare ilaritate.

La votare se primesc numiții domni cu mare majoritate de presidenți, ear de notari se aleg, deputatul Schlechter, Beranek, Wilhelm Rasp și profes. J. Fr. Durchhalter.

Presidentul Dr. de Newald dă cuvîntul Drului Adolf Fischhof, care între vii aclamațiuni se suie la tribună spre a mulțami foarte mișcat pentru onorifica și strălucita primire. El espune în câte-va cuvinte, că cu privire la formarea unei partide populare germăne a fost condus de ideea de a putea servi patriei și acum la adîncile sale bătrînețe. (Aprobări.) Starea nervilor săi și slabul organ în o localitate atât de spațioasă nu-i permit ca

principiul fatal al Islamismului nu le permitea de a accepta consecințele cele depre urmă ale civilizațiunei aceștea și în adevăr nu a fost nimic alta, decât un germen de moarte pre care ’l transplantă Amru la Alecsandria, când el cu strigări de bucurie entusiastice, triumfând întră în cetate în Vinerea cea dintău a lui Moharrem într’al douăzeciilea an al Hedșirei, în timpul când Musulmanii prin rugăciuni lăudară pre Allah pentru rezultatele strălucite.

Germenul de moarte s’a dezvoltat mai tîrziu într’un mod foarte deosebit. Alecsandria astăzi nu este alta decât o cetate fără caracter hotărît nici european, nici arabesc, formând o tranșițiune dela occident la orient. Alexandria e centrul comercial și politic al Egiptului, și, deși nu capitală oficială, pentru că Cairo este reședința Chedivului, totuși e capitala faptică a coloniilor europene, cari sînt în ajunul de a cucerii țeara aceasta bogată și roditoare prin infiltrațiune, precum au cucerit-o cîndioară Arabii prin puterea armelor. Alexandria e

ședința nou organizatei curți de apel, a puterii celei mai mari politice în Egiptul de astăzi. Banchierii cei mari, sensalii (samsarii) diferiți, întreprindătorii în sfera comerțului și a contrabandei, — toți s’au așezat în cetatea aceasta. Foarte mulți oameni în anii cei mai din urmă și-au făcut acolo averi lucră seamă mari; aci strălucesc fărul mai mult european decât oriental. Multe strade seamănă până la suprimdere stradelor francesce; dacă vrea cineva, aflînduse în stradele aceste, se ’și aducă aminte că se află în Egipt trebuie să ’și întoarcă ochii despre case și să se uite numai la mulțimea cea mestecată a trecătorilor. Toate stradele aceste poartă anumite nume și fie care casă are numărul ei, ce nu se mai află nicăiri în Egipt. În Cairo d. e. la întrebarea, unde locuiesce cutare și cutare, în cazul cel mai favorabil primesce omul informațiunea că persoana numită locuesce aproape de cutare și cutare persoană renumită. În urma informațiunei acesteia neesacte de multe ori este omul silit a căuta casa respectivă vr’o câteva oare. Se înțe-

lege că între circustări de aceste nu sînt purtători și împărțitori de scrisori. Ori cine reclamă la postă epistolele adresate pe numele seu, esclămand numele, pronumele și titlul seu. Fiindcă Arabii cei mai mulți se chiamă Mohamed, Mahmud, Hussein ori Hassan pentru ei reclamațiunea scrisorilor e un lucru foarte greu, și lesne se poate esplica, cum de așa multe scrisori ajung la adrese false.

Stradele Alecsandriei sînt pardo-site ce se poate socoti de o specială particularitate a acesteia, ori mai bine a unor părți ale cetății.

În celelalte cetăți, chiar și în Cairo, totdeauna e noroiu ori praf. Ar fi însă o rătăcire dacă ar crede cineva că administrațiunea egipteană ar fi plătit chielnelile pardoselei; au fost neguțătorii și Europenii, cari neputînd transporta marfa pe căile impracticabile, într’o di se adunară spre a începe lucrul acesta mare. Dară lucrul acesta n’a înaintat așa lesne, precum ar fi să credem. Mai întău trebuia oamenii acestia să se înțeleagă cu autoritatea competentă.

Dară care autoritate era în cazul acesta competentă? Aceasta nu o știe nimenea. Comercianții europeni s’au treșit la început că au de a face cu un fel de comisie cetățenească, dintr’odată însă aceasta a dispărut și acum au fost siliți a trata cu guvernatorul general din Alecsandria; scurt timp după aceasta a dispărut și guvernatorul și a apărut earși comisia municipală. În mijlocul acestor nehotăriri administrative Europenii lucrau cu mare perseveranță; ei formară un comitet, care s’a îndatorat a plăti jumătate lucru, cealaltă jumătate s’au îndatorat săo plătească proprietarii de case. Dară într’o casă locuia un sfînt. Sfîntul însă nu se poate supune legii! Europenii așa dară adunară bani spre a scuti pe sfîntul de ori ce jertfă materială. Musulmanii nici decum n’ar permite, se plătească un sfînt vre un fel de contribuție. Ca și cloșanilor lui Lafontaine nici lui nu-i pasă de nimica, ce face lumea inferioară. Felahii nefericiți plătesc contribuțiunile care sînt datorii de a le plăti, ba și contribuțiuni, cari nu sînt datorii să le plătească și încă

el însuși se-și desvolte părerile, și de aceea se roagă se i se ierte se le cetească Dr. Edmund Singer. (Aprobare).

După ce s'a cetit cuvântarea lui Fischhof între vii manifestări de plăcere ia cuvântul deputatul senatului imperial Bar. Walterskirchen. Discursurile lui Fischhof și Walterskirchen le reproducem mai la vale în tot cuprinsul lor.

După ce s'a restituit ordinea s'a dat cuvântul Dr.-ului Hertzka. În tre semne de aprobare și desaprobar s'a silit vorbitorul a arăta principiile, pe cari vrea să se bazeze noua partidă. Într-aceea timpul înaintase la 11 1/2 oare, scaunele se goleau în mod bătoriu la ochi și se aușiau strigări sgomotoase de „Inchiere” și „Resoluțiune.” „N'avem lipsă de palavragii,” strigau întrerupând pe vorbitorul care desvolta partea socială și economică a programei noii partide. Într-aceea întreruperi nu i-a mai fost vorbitorului cu puțință de a vorbi și cu câteva cuvinte a încheiat.

Președintele împărtășește adunării că încă sunt prenotati la cuvânt 8 oratori, 4 din partea naționalilor germâni. 4 din cea a partidei populare germâne. (Încheere, vorbitori generali!) Președintele roagă pe vorbitori să și aleagă din fiecare partidă câte un vorbitoriu general.

Din partea naționalilor germâni ia cuvântul pentru votare Dr. Friedjung și a început cu cuvintele: „Aici nu sunt numai adicții partidei populului germân ci și de aceia cari și dau sângele și averea pentru unitatea germanilor.” (Aplause sgomotoase din partea naționalilor germâni, cari prin depărtarea a două treimi dintre alegătorii adunați ajunseră a fi în majoritate.)

Președintele se roagă de vorbitoriu se vorbească numai asupra votărei, însă în arma cea mare nu se mai aușia cuvântul președintelui. „Încheierea ședinței” și „vorbitori generali sunau din toate părțile, „jos de pe tribună”, „se votăm rezoluțiunea”, încât se cutremura sala. Se suiau pe scaune, și aruncau pălăriile în aer, toate silințele arangiatorilor de a restitui ordinea au rămas fără rezultat. Dr. Friedjung a făcut încercarea să se voteze asupra întrebării, dacă este a se alege vorbitori generali, ori ba. Resultatul votărei a rămas dubiu. Asemenea remaseră fără rezultate șilintele președintelui, de a continua dezbaterile în adunare în mod parlamentar, și astfel Dr. Newald a încheiat ședința adunării. Se părea că acum vrea să ia tumultul dimensiuni mai mari, s'au fost așit spiritele, și

faceau imputări reciproce în mod nu cam complexant. Ici coala se mai vedea și scaunele mișcându-se prin aer, până când la rezoluta intervenire a comisariului guvernului s'a depărtat mulțimea.

Pe strade se vedeau grupe de grupe, disputând cele întâmplare și cauzele cari au pricinuit disolvarea adunării.

Discursul lui Dr. Adolf Fischhofi, cetit de Dr. Edmund între vii aplause se deosebesce prin bogăția ideilor desvoltate și prin pregnanța formei, neobicinuită la vorbirile parlamentare. Noi l publicăm în întreg cuprinsul lui.

(Va urma.)

Correspondențe particulare

ale „Telegrafului Român.”

Viena, în 5/17 Iulie 1882 (Într-unirea Societății pentru cultura și literatura română în Bucovina; alegere de preșident.) În 13/25 a lunii curg. se va ține în Cernăuți adunarea generală a Societății pentru cultura și literatura română în Bucovina.

Adormind în domnul în 1/3 a. c. mult meritatul ei preșident baronul Georgiu Hurmuzachi s'a pus acum la ordinea zilei și alegerea unui preșident nou.

Suntem deprinși a avea în fruntea Societăților noastre de cultură bărbați cu cunoștințe întinse, cu devotament probat și cu merite nedisputabile pentru națiune.

Dară prima cunoștință ce se cere dela președintele unei societăți menite a răspândi cultura națională, este cum înțelegem noi, cunoștința deplină a literaturii și a istoriei naționale. Renumitul istoric Michelet a dis: „l'histoire est la resurrection” și ce e tendența unei societăți pentru cultură, dacă nu redescoperirea, reînvierea, întărirea poporului, în al cărui mijloc lucră pe baza istoriei și literaturii sale?

Capul unei Societăți e sufletul ei și caută să fie suflet energic, viguros capabil de a răspândi putere și încredere în toți membrii ei. El e un soare, în carele se absorb și din care iarăși esrazele spiritului național.

Dară acest proces de absorbiri și de comunicări nu se face cu eficacitate, încât este vorba de promovarea culturai naționale, decât pe baza învățămintelor, ce ni le dă istoria națională și pe baza cugetărilor și a simțămintelor depuse în literatura națională.

Eată cuvântul, pentru ce dicem, că și președintele Societății noastre din Bucovina caută se fie bine aprofundat și în științele atinse aici.

Acestea științe le posedea reșosatul baron Georgiu Hurmuzachi în mare măsură. Toată gândirea, toată simțirea lui era națională și cine voese se vadă aceasta lămurit cetească bună oară cuvântările sale ținute în adunările Societății bucovinene în anii vigoarii sale.

Acele cuvântări nu sunt raporturi seci, cari te lasă rece, deacă nu te implu încă de desgust, ci oratorie, care desceaptă îți înalță simțământul și te mână la fapte. Așa erau toți frații Hurmuzachi ni reșosați.

Afacerea dela Tisza-Eszlár.

Cu privire la afacerea dela Tisza-Eszlár se scrie jurnalelor unguresci: *Astăzi dimineață au fost prinși toți jidani din Tisza-Eszlár și au rămas în cuiați până la 9 oare. La 10 oare Gross și Süssmann au fost duși la Tisza-lök. Celor lăsați liber, li s'a oprit de a vorbi și de a se depărta din Eszlár. După amiaza s'a conșcris judecătoresce averea jidovilor prinși.*

Nyiregyháza, 19 Iulie.

„Ung. Post”. În urma ordinațiunei judeului de investigațiune locutorii din Tisza-Eszlár Ignatz Klein și Martin Gross au fost prinși eri.

Se telegrafează la „Magyar-Állam” din Tisza-Eszlár:

După lucru de 12 oare comisia de investigațiune s'a dus la Lök. După ce au ascultat 12 Jidani au definit pe Gross Márton și Klein Ignacz. Ei sunt de sigur complici în furatul cadavrului. Mâne se reîntoarce comisia. Investigația se apropie de sfârșit.

Telegrama lui „Magyar Polgár” din Nyiregyháza contrariă afirmațiunei din „Bud. Corr.” susține că s'a constatat prin chemie, că pe vestimintele Estirei Solymosi s'au aflat pete de sânge. Cu deosebire esperții au constatat că năframa capului a fost muiață în sânge.

Varietăți.

* Pentru primirea festivă a principelui și princesei de coroană se fac pregătiri în comitatul Hunedoarei. Se organizează un banderiu de 80 până la 100 membri. La primire vor fi reprezentate aproape toate familiile nobilimei din comitat. Ziua sosirei încă necunoscută.

* G. M. Pacor comandant de honveți a sosit alaltăeri în Sibiu.

* Dela Cluj ni se scrie că comisiunea reuniunii sodalilor români de acolo a hotărât a se publica ur

mătorul: Concurs pentru 8 tineri, cari doresc a fi aplicați la măiestria din partea „Reuniunii sodalilor români” din Cluj, pe baza §-lui 6 din regulamentul Reuniunii.

Dela concurenți, cari pot fi ori din care parte a Transilvaniei, cu preferință din partea nordică și vestică, se recere:

1. Carte de botez, că au etatea de 14 ani, și că sunt de origine români.

2. Atestat că au cunoștințele, ce se predau în scoalele primare, și pelungă limba maternă posed și elementele unei limbe străine (germână sau maghiară).

3 Se producă obligațiune dela păranți sau tutori că i vor lăsa în tot timpul statorit la maistrul, unde i-a aședat comisiunea, și că în cas de lipsă i vor provedea cu îmbrăcăminte, ear la cas, când i vor lua dela maistrul, vor reîntoarce Reuniunii toate speșele.

4. Elevii se vor aședa la măestria la dorința lor ori și în care cetate a Transilvaniei, mai cu preferință însă în Cluj, pentru a potea fi supraveghiați din partea comisiunei conform regulamentului.

5. Concurenții au de a produce atestat legal despre paupertatea părinților lor.

6. Acei concurenți, cari din cauza depărtării, nu se pot presenta înaintea comisiunei subșcrise, au de a produce atestat medicale despre desvoltarea corporală și întregitatea organelor.

Între mai mulți concurenți, se vor preferi conform §-lui 20 din regulament:

a) Pruncii dela sate, despre cari se poate presupune că în urma necșului lor familiaru eventualmente se vor aședa ca măiestrii în comuna lor natală, s'au în altă comună rurală.

b) Între condițiuni egali vor fi preferiți orfanii de ambi părinți, apoi cei de tată.

c) Între diversele măiestrii la care doresc a fi aplicați, se vor preferi aceia, cari doresc a fi aplicați la rotăria, făurăria, butnăria, măsăria, carpentăria s'au lemnăria, jocărie, cismăria groasă, pelăria, curelăria și funărie.

Suplicile instruite conform acestui concurs, sunt de a se subșterne la președintele acestei comisiuni în Cluj până în 10 Sept. st. n. a. c. când cei ce se vor presenta în persoana se vor și esamina prin comisiune conform regulamentului, și după aceea se vor aședa pre la măestri, pre cari i plătesce comisiunea amēsurat contrac-

fără de a cârți. De-ună-și în Egiptul de sus (superior) mai că era să se facă o revoluțiune căci un învățătoru a avut se scoată dela un sfint partea salariului seu. Ar fi fost un lucru neplăcut, a provoca în Alexandria o asemenea mișcare pentru vre-o câteva petri de pardoseală. Cu toate aceste generositatea Europeanilor nu trebuie admirată. Ce au dat sfintului, e numai o mică parte de aceea ce indigenii le dau lor în toate zilele. Europeanii nu plătesc tacsă comună s'au tacsă pentru grădinile, casele, grajdurile etc., lor; toate cheltuielile pentru întreținerea și înfrumșetarea orașului indigenii singuri trebuie să le plătească. Și totuși — ddeu scie — ce puțin folos au ei de acolo! Ce folosesc lor bulevardurile celelari, stradele bine pardosite și iluminarea cu gaz? Ei prefer rafinementului acestuia al civilizațiunei înaintate ulicioarele lor strimte care aflându-se îndesate sub Mușarabieh sunt scutite de căldură și lumina soarelui și întră căror umbră răcoroasă — în cas de necesitate — se poate odihni omul în pace fără de a i fi frică că vor da peste el trăsurile Europeanilor cari se

preumblă tot în fugă mare prin cetate.

Astăzi firesce toate sunt schimbate. Alexandria de astăzi are o mulțime mare de carē, trăsuri domnesci și fiacre, cari seamănă a fiacărilor noastre.

Deosebirea între aceste și acele e în favorul celor din urmă, adecă a fiacrelor alexandrine: sunt în stare foarte bună, și în loc de un cocieriu urit, necioplit, slujesce ca conducător un Arab frumos, îmbrăcat cu un caf-tan lung, alb s'au vênēt, cu un turban roșu-scarlatin în cap, și cu o gură foarte vorbăreată. Cu frasele cele mai amăgitoare îmbie pe trecători a se suii în trăsura. Caracterul cel iute al Egipteanului e surprindător. Italianul nici pe jumătate nu e așa neodihnit Italianul nu scote nici a patra parte de cuvinte din gură, din ceea ce vorbesce Arabul.

Pe strade și pe locuri publice vin și se duc oameni, este o tumultuație, o strigare asurđitoare. Primblându-mē în ziua cea dintâi după sosirea mea într-o grădiună mare, închisă cu un zid înalt, mē miram de larma ce era im-

pregiur și numai înceta: se părea că valurile mării se isbesc și se sparg de zid. Arabii șed oare întregi încolăciți și tăcând; ei lucră cât e ziua în bazar fără de a-și mișca buzele. Dară ce fac când se întâlnesc sau când sunt străini de față? Târgurile dela Cairo și Alecsandria mereu rēsună de larmă grozavă. Limba arabească cu sunetele ei guturale poate că mult contribuie spre a provoca impresia aceasta de sgomot. Din gura copiilor, dar mai cu seamă din gura femeilor așa sună de pētrundetoare de abea o poți suferi. Nici o dată „Halles” dela Paris și corăbile spălătoreselor în Seina cântate de Zola n'au vēdut atâtea ceartă cum vād în toate zilele locurile publice la Cairo și Alecsandria. De multe ori te pot întēpina acolo câte două meghere de o sută de ori mai urâte decât strigoalele lui Macbeth, cari se apucă cu urlat de feare selbatice, se trag de păr, cu spumă la gură, și și rup cămeșile, unica lor, îmbrăcăminte oferind de multe ori un spectacol, de care nici cel mai extrem naturalist nu poate fi încântat.

Cetatea Alecsandriei deși este de jumătate europeană, tot îți presentă o idee

de orient. Piața consulilor, stradele principale, dar mai cu seamă părțile în care locuesc oamenii cei mai sērăci, furnică de Arabii, Fellahii, Grecii, Albanezii, Nubienii și Negrii de tot felul. Mulțimea aceasta inpestrițată de oameni sub razele soarelui înfățișează un tablou minunat. Deja se presentă tipurile principale, pre care le gășesce omul mai târziu, când a străbătut în mijlocul Egiptului. Toate acestea sfi-ree și ferb într-o amestecătură de sunete și culori și omul începe de a admira și varietățile de fesuri, cari sub razele soarelui dau un aspect pitoresc, de multe ori chiar imosant.

Îmi aduc aminte de un june frumos de 20 de ani, galben la față, care se preumbla mândru în piața consulilor și a cărui singură îmbrăcăminte era un fel de mantelă murdară, dinaite și dindērēt de sus până jos spintecată, care i atērna depe umere ca două epolete lungi. Învederat mândrindu-se n'avea nici o idee, că sdrențuie aceste și într'alt chip mai folositoru le poate înfășura împregiurul trupului. Dar fie care țeară are obiceiurile ei.

(Va urma.)

tului, ce se va încheia cu respectivii măestri.

Comisiunea Reuniunii sodalilor români din Cluj încredințată cu aședarea învățăcelilor români la măestria. Cluj în 12 Iulie 1882.

Basilin Podoba, Dr. Aureliu Isac,
pres. comis. notariu.

* Din România nu ne vin diarele de Marți încoace de loc. Causa ne este necunoscută. Se poate că ploile torențiale au făcut comunicațiunea impracticabilă.

* (Cadavre scose din noroiu.) La Șelimber s'au scos din noroiul în urma esurărilor de Mercuri cadavrul unei române înecate. Oamenii spun că au văzut mai multe cadavre în valurile râului unflat. De unde sunt cadavrele nu se știe.

* Un butoiu cu spirt au pescuit nesce Țigani din Șelimber din apă. Pescuitorii sau folosit de ocaziune și au beut din spirt până sau îmbătat.

* Reuniune maghiară de școală. Comitetul pentru înființarea reuniunii maghiare de școală a statorit deja textul proclamațiunei, ce se va adresa populațiunei din Budapesta. Manifestul provoacă populațiunea capitalei se între în masse în reuniune, de oarece numai în chipul acesta se poate ajunge marele scop patriotic. Acest scop însă nu este nici mai mult, nici mai puțin decât maghiarisarea Budapestei, pentru că este faptă incontestabilă, că dintre 300,000 de locuitori din capitală 100,000 nu știu ungurese.

* Dela Bucuresci se spune: Guvernul român a recercat pe membrul camerei Nanin (Maniu?) care știe perfect limba ungurească, a lua parte în numele guvernului la festivitatea din Turnul Severinului și a saluta într'un toast în limba maghiară, în numele națiunei române pe bucuror veduții oaspeți unguresci. Pentru bineventarea membrilor excursiunei s'au ales o deputațiune care se constituie din gen. Davila, Dr. Feliu (Felix?) Branka (Brândză?) G. Lahovări și Strancescu (?) Guvernul jertfesc o sumă frumoasă pentru primirea oaspeților. Diarele ung. mai spun că guvernul rom. s'au oferit a pune la dispozițiunea escursorilor un tren separat grațuit spre a putea merge la Bucuresci și la Sinaia, unde li se va da un prânz.

* (Un nou sistem de cale ferată). „Romanul” spune că d. căpitan Al. Glogoveanu a propus statului să facă un drum de fer sistem Decanville s'au un alt sistem analog, pe marginea șoselei județene Severin - Ciovrnășesci - Floresci - Glogova până la Baia de aramă.

Nu se știe dacă consiliul de ministrii va primi propunerea.

„Resb.”

* (Proces senzațional). Un proces senzațional este în curgere la tribunalul din Segedin. Este procesul criminal al fallitei casse de cruțare din Moka în comitatul Csanad. Procurorul de stat a înacționat pe fostul directorul Ignatz Graner, Ioan Novay și Karl Jilly pentru administrațiunea necredincioasă, înșelăciune și defraudățiune. Acțiunea se bazează pe următoarele motive: Amploiați primiau banii institutului — care încă imprumuta cu camete enorme — la sine pentru rudenile lor, și la censurare arătau polițele numai cu subscrieri acoperite și în cărți notau numai numărul nu și numele debitorului. Ei continuau această meserie chiar și după o admoniție a comitetului. Suma polițelor escomptate de Graner în timp de 10 ani se urcă la 258,695 fl. a lui Nevay 156, 116 fl. Iosef Toth 104 317 fl. și a lui Karl Jilly 6488 fl. Institutul și astăzi are față de Gra-

ner o pretensiune neincasabilă de 62,082 fl. față de Navay 48,625 fl. față de Totu 22,963, fl. și față de Jilly 1910 fl. Inculpaților li se mai impută purtare de protocoale false și defraudățiunea unor venite.

* (Camera industrială și comercilă din Brașov) Ministrul de agricultură industrie și comerț a adus la cunoștința camerei industriale și comerciale din Brașov, ca guvernul francez a încunoscintat pre oficiul de vamă de acolo, că asupra fabricatelor din străinătate, cari vor purta numele sau semnul de marfă a vre-unui fabricant francez, sau sunt signate „Paris”, este a se aplica legea din 23 Iunie, 1857 §. 19 În înțelesul acestei legi importul și transportul numitelor articole de industrie și depunerea lor în magazine publice, este oprit și la cererea direcțiunei de vamă, a procurorului de stat sau a partidei păgubite se pot confiscă. Mai departe camera industrială și comercială din Paris la provocarea ministrului francez s'au declarat, că ea la procese de natura celor amintite va păși ca actor, căci chiar și numirea „Paris” se consideră de ea ca un drept exclusiv al său.

* (Generalul Scobeleff. Corespondentul din Berlin al lui „Köln. Ztg” consacră memoriei generalului Scobeleff pe care i cunoaște de mult și de aproape câteva călduroase notițe biografice. Corespondentul, care a însoțit pe defunctul general în toate expedițiile sale din Bulgaria nui atribuie numai vitejia care i-o recunosc toți, dar și o statornicie și o pătrundere a slăbiciunilor armatei streine și a calităților soldaților săi, cari făceau dintrinsul un comandant mare sub toate raporturile.

„Scobeleff n'a fost un curagiu orb, ci avea toate calitățile unui oficer de stat major eminent și chibșuit. În pregătirea luptei era de o prudență desăvârșită, în care nu l' întrecea nimeni; odată însă în luptă, părea a fi uitat orice precauțiune, conducea trupele astfel în cât le electrisa, el rămânea însă rece și linișcit, având totdeauna în vedere ținta ce urmărea. M'am încredințat de aceasta în mai multe bătălii. Nu puțin el spriginea în aceasta și fatalismul său și l'ini aduc bine aminte că odată im zisese că e pe deplin încredințat cum că pentru dânsul nu sa turnat nici un glonț. Ce este acum mai firesc, decât că soldații săi au început să și esplice acest fatalism în felul lor și să creadă că generalul nu poate fi rănit și că aceasta credință se treacă până și în taberile inimice? Urmarea acestei superstițiuni era, că soldații își urmau comandantul în luptă cu o încredere oarbă, fără frică și încredințați și ei de invulnerabilitatea lor.

„Cu soldații săi Scobeleff era, fără a vena după popularitate, totdeauna bun și prietinos și se deosebia mai vortos prin grija, nu prea frecuentă la generalii ruși, de bună starea fizică a inferiorilor săi. Atât la oficer cât și la soldatul de rând recunoșcea îndată meritul și l'compensa adesea într'un chip escesiv. Mi aduc aminte, că pe șeful său de stat Kuropatkin l' avansase în mai puțin de opt luni dela rangul de căpitan la cel de colonel.

„La 18 Februarie când venise la Paris Scobeleff imi povestise următoarea istorioară nespuse de caracteristică din punctul de vedere militar. Vorbiam de campania dela Geok-Tepe și i el dăceam că prin victoria de acolo și a creat un monument strategic și înaintea armatei germâne. Scobeleff imi răspunse:

— Victoria dela Geok-Tepe? Știi dta cine este în adevăr învingătorul dela Geok-Tepe? O să vă spun. După ce închisesem această localitate și o impresuram cu șanțuri, începuse ami merge rău și a primi nește ghiolduri înfricoșate. Tekinji făceau eșiri în mase, și se repeđiau, cu arma în mână și cu toate perderile ce suferiau, sus pe valul șanțurilor și de acolo măcelăria pe soldații mei cari se găsiu în ele, așa dară mai jos, Nu știam ce să fac contra acestor ata-

curi viteze, când, călărind odată noaptea prin șanțuri, ascultai, neobservat, conversația a doi soldați. Unul, un ștregar mic, zise:

„Ce prost e generalul nostru, că ne așeadă, totdeauna noaptea în șanțuri. Tekinji sar pe valuri și de acolo ne oamora. Dacă generalul ne ar pune 10 pași inapoia șanțurilor, Tekinji ar trebui să cadă de pe val în ele și noi am impușca pe toți în șanțuri.” Când auđii aceasta imi trecu prin cap o lumină neașteptată. Dădui îndată ordinul co-rădunător și în dimineața următoare se găsiu în șanțurile mele 2000 de cadavre de Tekinji. Aceasta-i descuragiă grozav și de atunci nu mi mai pricinuiră mare bădă de cap. Acum știți, cine a fost adevăratul iuvingător dela Geok-Tepe. În ziua următoare i-am dat crucea Sf. Gheorghe.”

„Cu ocazia resboiului cu Turcmenii Scobeleff a fost acusat de cruđime în contra inamicului, ear în resboiul cu Turcii de lipsă de considerație pentru viața propriilor săi soldați. Amăndouă acușările sunt juste și în același timp false. Scobeleff nu cunoștea decât scopul mijloacelor, prin cari și l' ajnșgea erau indiferente, de aceea era crud și fără considerație, când credea că este de trebuință nicio o dată însă fiind că cruđimea și brutalitatea ar fi stat în caracterul său,

Bursa de Viena și Pesta

Din 20 Iulie n. 1882.

	Viena	B. pesta
Renta de aur ung. de 6%	119.90	119.90
Renta de aur ung. de 4%	89.—	89.05
Renta ung. de hărtie	87.50	87.30
Imprumutul drumurilor de fer ung.	135.20	135.—
I emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient ung.	91.60	91.75
II emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient ung.	110.50	110.75
Oblig. de stat dela 1876 de ale drumului de fer orient ung.	96.10	96.—
Obligațiuni ung. de rescumpărarea pământului	98.75	98.25
Obligațiuni ung. cu clausulă de sorțire	97.90	97.50
Obligațiuni urbariale temeșane	97.75	97.25
Obligațiuni urb. temeș. cu clausulă de sorțire	97.75	97.—
Obligațiuni urbariale transilvane	98.75	98.25
Obligațiuni urbariale croato-slavonice	99.—	—
Obligațiuni ung. de rescumpărarea decime de vin	95.50	97.75
Sorți unguresci cu premii	122.25	121.75
Sorți de regulara Tisei	111.—	111.—
Datorie de stat austriacă în hărtie	77.25	77.10
Datorie de stat austr. în argint	77.90	78.—
Renta de aur austriacă	95.15	95.—
Sorți de stat dela 1860	131.90	131.—
Acțiuni de bancă austro-ung.	829.—	823.—
Acțiuni de bancă de credit ung.	327.50	326.50
Acțiuni de credit austr.	326.—	326.10
London (pe polița de trei luni)	120.30	120.40
Scrisuri fonciari ale institutului „Albina”	—	99.50
Argint	—	—
Galbin	5.67	5.66
Napoleon	9.55	9.55
100 marce nemșeci	58.80	58.75

Nr. 174

[118] 3—3

EDICT.

Maria născută Nicolae Cornei din Colun; soția legitimă a lui Ioan Zacharia Constantin din Stupinile Brașovului, care de șeaze ani de ăile pribegește în lume, fără ubicațiune cunoscută și fără a se sci deacă mai trăește, este prin aceasta cu scirea și încuviințarea Măritului consistoriu archidieceșan dto 22 Martie a. cur. Nr. 833. B. citată, ca în termin de trei luni dela prima publicare a

acestui edict să se prezenteze înaintea subsemnatului for matrimonial, căci la din contră și în absența ei se va pertracta și decide procesul divorțial intentat asupra-i de bărbatul ei.

Brașov, 1 Iulie, 1882.

Scaumul ppresbiteral gr. or. al tractului Brașovului I. ca for matrimonial de prima instanță.

Licitațiune minuendă.

Conform planului și preliminarului de spese de nou elaborate, și aprobate din partea Veneratului Consistoriu diecesan Aradan în ședința din 10/22 Iunie 1882 sub Nr. 1504, — se escrie concurs de licitațiune minuendă pentru edificarea Bisericei gr. or. române din opidul Petriș, comitatul Arad, protopresbiteratul Totvaradia, — cu prețul exclamării de 13 634 fl 80 cr., — carea licitațiune va avē loc în localitatea școalei române din Petriș la 25 Iulie (6 August) 1882 în oarele ante meridiane.

Planul cu operatele lui și condițiunile de licitare se pot vedea la presiđiul Comitetului parochial în Petrișu. Stând la dispozițiunea comunei bisericesci 56 mii cărămidă 260 metri cubici peatră de munte în valoare de 1360 fl. v. a. întreprinđătorii are se primească acest material avēnd a se detrage prețul lui, din suma stipulată în contract,

Se avisează toți acei Domni arhitecți, care ar dori a întreprinde aceasta edificare, ca pe terminul sus indicat să se presinte la licitațiune, avēnd ante de licitare a depune ca vadiu 8% a prețului de strigare, care poate fi ori în bani gata, ori în papiruri de valoare, garantāndu se edificarea licitantului, carele va face cel mai jos obvenitoriu ofert pentru Cassa Bisericei.

Din ședința comitetului parochial ținută în Petriș la 29 Iunie (11 Iulie) 1882.

[119] 2—3

Iosif Cimponeriu, Georgiu Cioșescu,
preot ca presiđinte.. notariu.

Anunciu.

Am onoare a aduce la cunoștință onor. public că în **20 Iulie** a. c. st. n. mi-am deschis

cancelaria advocațională

în Sibiu,

piața mare Nr. 16, etagiul I.

Ioan G. de Popp,

advocat. [122] 1—3

Se primesce

la învățcel în negoțul de marfă colonială (băcanie) un tinēr **român** cu **2 sau 3 clase reale**. Condițiunile se pot afla la subscrișul în **Brașov**.

[117] 2—2

Ioan Dușoiu.

Prafurile musante lacsative din Elöpatak

conțin compozițiunile chemice solutive ale apelor minerale renumite din Elöpatak.

Un efect eminent au aceste prafuri la catar de stomach, spasmi de stomach, slăbiciune de mistuire, lipsa de apetit, arsură în gât, umflături de ficat și splină, îngroșarea ferei, petri în feare și gălbinare la respirarea grea și baterea de inimă, gazuri în testine, boala apei, hemoroide, la afecțiuni cataralice ale rerunchilor, a beșice și canalului de urină, în contra formărei de nēșip, la catare cronice și umflături ale matricei, curgere, dispozițiune la versare de sânge, la amēțeli, suirea sângelui cătră cap și cătră piept.

Aceste prafuri întrec în efect atât **sarea scumpă de Karlsbad**, cât și **prafurile lui Seidlitz**.

Prețul unei scātuice ce cuprinde 12 doze cu îndreptariul spre folosire cu tot **1 fl.**

Depozitul general: În Brașov la apotecariul **Szava;** în Sibiu la **F. A. Reissenberger**, comerciant.

[88] 8—12